

Magyar László András

TÖK ALSÓ

Megint kihagyták, mint mindig, megint.
 A kocsmapultnál szidja egykori
 uborkafára kúszott társait:
 azt mondják róla, semmihez sem ért –
 no persze, ő a Csillagban csücsült,
 amíg az ávós és az áruló
 Yale-en s az UCLÁ-n fente az agyát.
 Jelen, jövő most őket illeti,
 csupán a múlt, mi koncnak megmaradt:
 Október! Véres, hősi, nagy napok!
 Hogy lőtte szét a ruszki tankokat,
 mint ostromolt pártházat, Rádiót,
 mennyit kefélt két hosszú hét alatt!
 A Híradóban látta pénteken
 a börtönőrét, mint vállalkozót,
 míg néki meccs, gyár, szálló, sör jutott.
 Törkölybe fojtja késő bánatát,
 mesél, mesél – mögötte négy kamasz
 vitázik, disc-et, joy-stick-et cserél.

AZ APOSZTATA

Hívóje egykor egyenlősdinek,
 ma tudja már, miként hihet magának.
 Új életéhez új nyelvet talált –
 lám, szinte angol, mit mellébeszél:
 szmokingban löncsöl, ír nőrszöt fogad,
 bizniszt menedzsel, imidzst innovál,
 golfoz, krikettez, party-kon nyüzsög.
 A rendszert szidja, mit tehetne más –
 igen zavarja őt a sok szegény,
 kiket lenéz, ha szégyenkezve bár,
 hiszen ha olykor, holdas éjjelen
 medencéjének partján viszkizik
 s tenisztől sajjó alfelén pihen,
 eszébe jutnak régi vágyai –

kiküldetés, cseszkó esőkabát,
nájlonharisnya, moszkvics és telek –
pár könnyet ejt. Aztán aludni tér:
álmában snóblin húsz fillért veszít.

Eörsi István

NÉGY SZATÍRA

A haza szerelmese

Száját harapdálja hazafias
alapítványok kuratóriumában,
hamvadó arcát tenyerébe rejti.
Hígul a nemzet és hígulva is fogy,
mi menthető belőle, ide menti.

Még hamvas arccal széles, szép rohamról
ábrándozott és népről, mely utána
körüül országnyi terített asztalt.
Buszmegállóiban jövődre várva
nem konvertábilis eszmét magasztalt.

Most Mercedeszében rojtos tüdővel,
foszló idegekkel, holtra csigázva
banktól bankig, a hátsó ülésen:
úgy szereti ezt a tenyérszi hazát,
hogy hazaviszi a belső zsebében.

A költészet szerelmese

Nincs más itt, csak a vers. Az eszmék mind elégnek,
a tárgyak málnak-múlnak, elrothad, ami él.

Hogy megmentsem magam, csupán a versben élek,
és éppen annyit érek, amennyit versem ér.

Előbb-utóbb beforr vagy elgennyed a sebhely,
a kalászt érleli vagy szikkasztja a nyár.

A vers-érben a vér örökös életet nyer,
itt egyformán ragyog kondenzált napsugár.